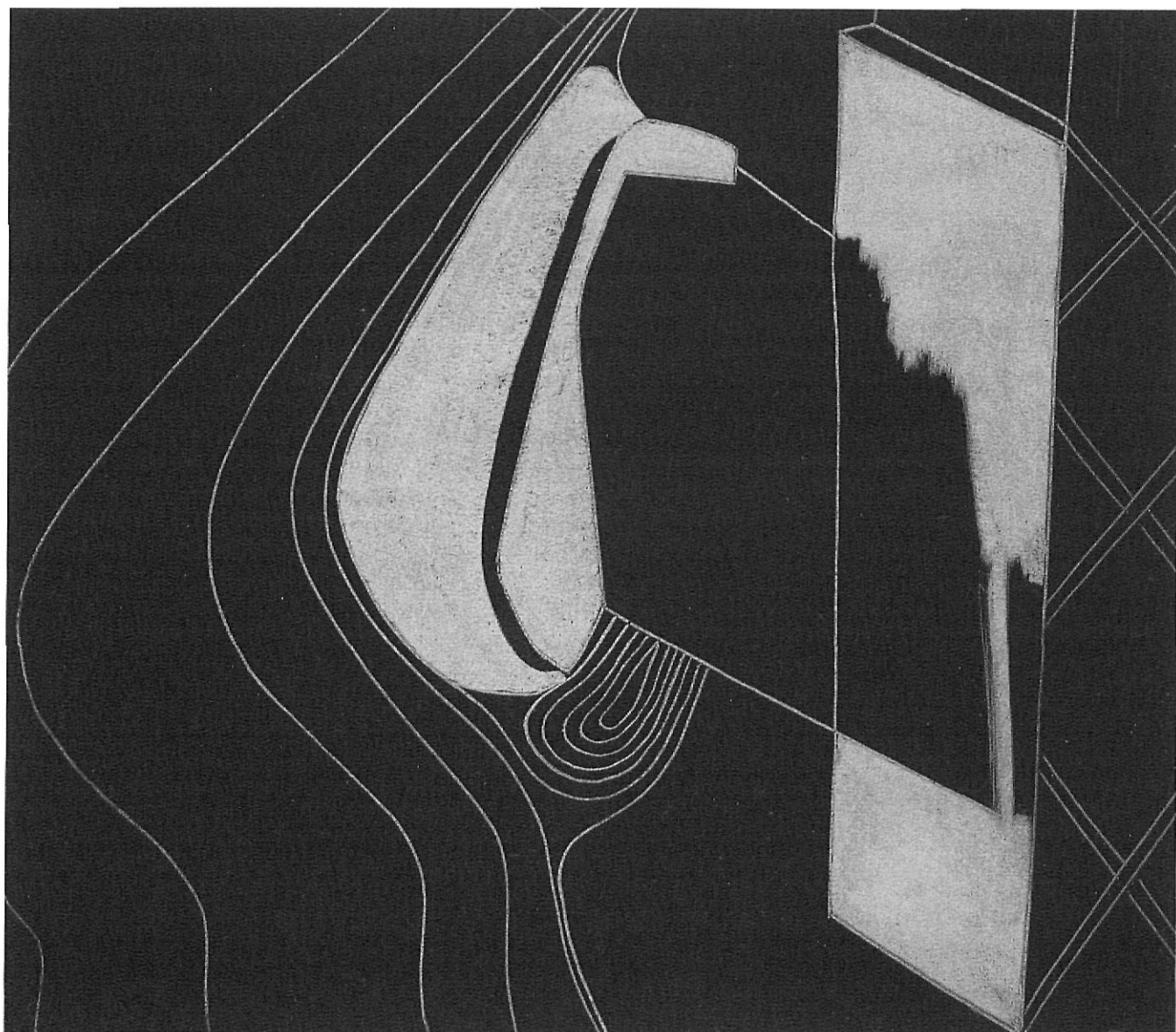

UN FUTBOLISTA EMPEDREÏT DE VICI

Ramon Solsona

Em vaig enamorar d'ella així que la vaig veure. Fins aleshores, mai no havia experimentat aquesta fuetada a les entranyes que et fa perdre l'alè, el seny, la son i la gana. Les meves defenses d'adolescent, tempestuoses i fràgils, em van abandonar i, desarmat del tot, em vaig deixar seduir. El magnetisme d'aquell xuclador em va afluir els tendons i va estovar els meus músculs, aleshores ja força treballats. Un núvol de sensualitat em va recórrer els

braços i les cames, es va instal·lar al cervell i, a través d'una boira dolcíssima, jo només vaig poder articular un únic pensament: seràs meva, seràs meva.

I la vaig posseir.

Qui no és maldestre la primera vegada? Qui no recorda la timidesa, el titubeig d'aquell encontre innocent i brutal alhora? Encara ara, a vegades penso: havies d'haver fet això o allò, duies uns pantalons massa cenyits, feies un paper de fatxenda que no t'escau. Van ser, però, uns instants meravellosos, únics a la vida. És el bateig, la prova de foc que et marca ja per sempre. Aquell segament de cames quan tothom se n'ha anat i et quedes sol amb ella; aquella veu interior que et repeteix insistentment: és teva, és teva, perquè no t'ho acabes de creure; aquella emanació de nuesa pura, torbadora, obscena, que t'invita a acoblar-te i a fer, ella i tu, un tot compacte i indissoluble; aquella esgarrifança, espinada amunt, espinada avall, en tocar-la amb la punta dels dits; aquell empassar-se saliva... Tot això és irrepètible.

Eren dies feliços. Jo m'entrenava amb més deler que mai perquè tothom m'augurava un futur brillantíssim. I aviat es van confirmar els pronòstics: als divuit anys vaig debutar a primera divisió i vaig començar a comptar les meves actuacions per tardes de glòria.

Ella va ser la primera i amb ella vaig descobrir la passió, un arravatament del qual jo no m'havia cregut mai capaç. Tornava de l'entrenament i l'engrapava amb força; les meves mans, fetes a detenir xuts duríssims, eren tenalles i les meves anques, àvides de guerra, la cavalcaven fins a l'extenuació.

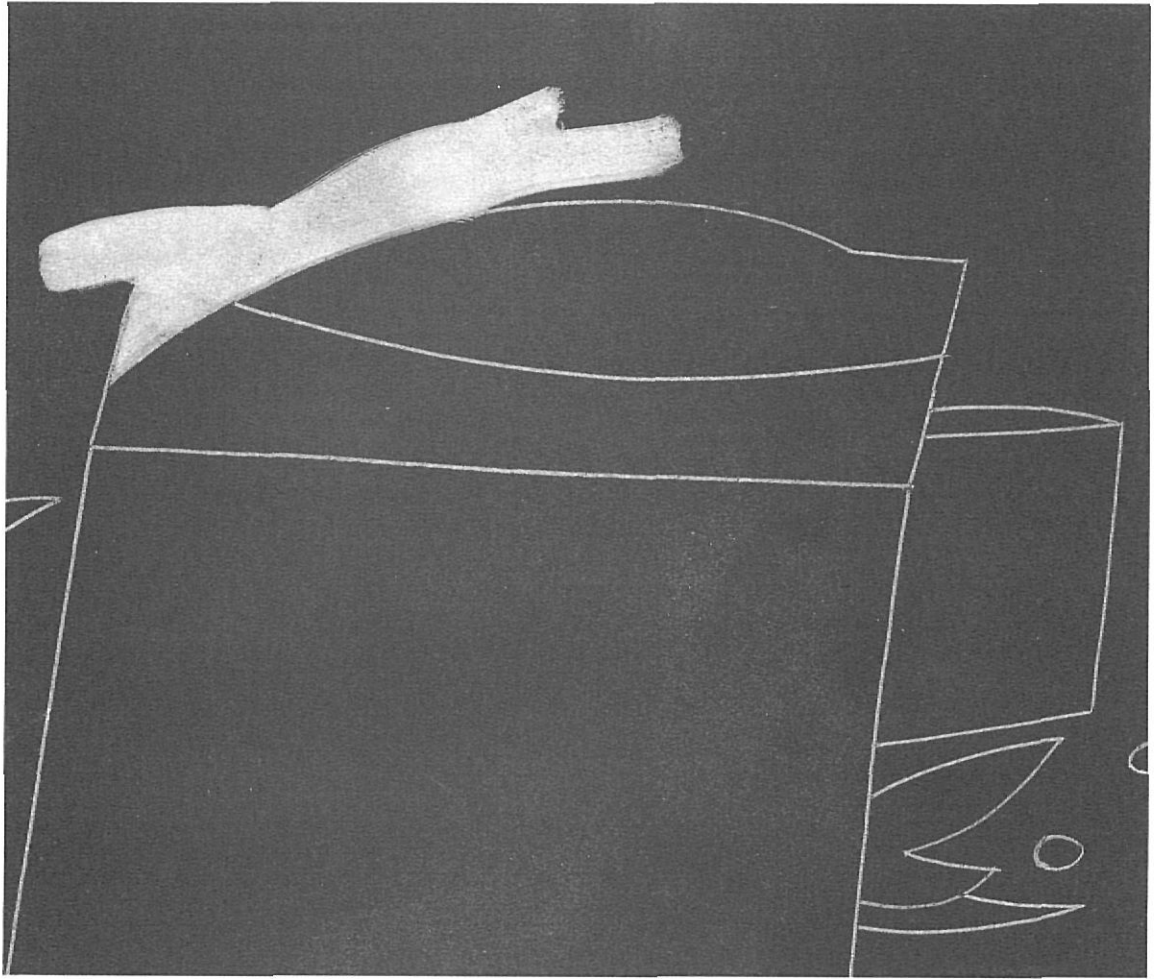
Jo prenia moltes precaucions, però alguna cosa va transcendir. Vaig rebre un entretoc de l'entrenador i la directiva em va amonestar en privat, insinuaven que arriscava la meva carrera si exposava el físic en velleitats extraesportives.

La meva cotització, però, anava augmentant. Tothom parlava de mi i del gran Martoni, que llavors també feia les primeres armes. Qui és més bo, ell o jo? Martoni és un gran porter, no ho nego. El millor del món? Potser sí, però a mi no m'agrada que em jutgin sempre en relació amb ell. Tots dos som bastions gairebé inexpugnables, ara, el seu estil i el meu no s'assemblen en res.

Vaig canviar de club i la passió no va minvar. Ella em va dur al plaer i el plaer em va dur al vici. Com l'apostant empedreït no pot estar-se de posar-ho tot sobre una carta a cada envit, així em vaig avesar jo a transgredir els límits del sentit comú. Va ser per què em vaig convertir en porter suplent, en carn de banquet, en la salsitxa que guardes a la nevera per si un dia et quedes sense tall i que sempre acaba a les escombraries? Va ser al revés, el frenesí i la passió em van afeblir les facultats? Això no ho crec, la meva forma era excepcional, deixava la pell als entrenaments. No crec que ningú voli amb tanta plasticitat com jo per aturar una pilota. Però les ovacions són per a un altre.

La competició t'inocula un verí especial a la sang. El bram del públic t'emborratxa: si el porter para un penal, milers de goles rugeixen per aclamar-lo; si actua amb intel·ligència, una passada ràpida al davanter desmarcat propicia un contracop vibrant i ell, que ha donat a l'equip l'elasticitat necessària, paladeja des de la rerassaga el clímax indescriptible del gol pressentit. El porter suplent, en canvi, és un actor que s'ha preparat el primer paper i que s'ha de resignar a fer de comparsa tot esperant que el protagonista caigui en basca.

Em vaig tornar tan agosarat, que les inefables delícies d'abans es van anar transformant a poc a poc en jocs infantils. Potser perquè enyorava l'excitació dels partits i el plaer de la fama, la vaig deixar. Necessitava més. Vaig començar a sentir gelosia dels amics, em semblava que jo no podia competir amb ells *en res, imaginava amb càlculs febrils a quins tabús tenien accés que a mi m'eren vedats*. Una aventura ocasional primer, i moltes escapades nocturnes després, esbojarrades sempre, em van demostrar que la sensualitat és pugnaç, que la voluptat és un monstre que s'alimenta de fúries sinuoses i embranzides llampegants.

Amb ella vaig ser feliç i quan ens vam separar, vaig sentir un fosc sentiment de contrició. No sé a quines mans va anar a parar. Potser va ser profanada per adolescents malaptes que, conscients que era de segona mà, se la van passar de l'un a l'altre només per esbravar-se, sense ni un bri de delicadesa ni de poesia. Sento remordiments quan hi penso.

Han passat els anys i porto el corc de la insatisfacció al moll dels ossos. Potser perquè la vida m'ha castigat massa severament. D'una cosa estic íntimament convençut: sóc el segon millor porter del món. La llàstima és que no poden jugar dos porters alhora. Aquesta és la qüestió: de què em serveix ser el segon millor porter del món si sóc suplent del gran Martoni, el millor porter del món?

Només em sosté el vici. Busco desesperadament les emocions fortes. He perdut la por al què diran i no m'estic de passejar-me amb muntures espaterants a la vista de tothom. Per què haig de tenir miraments si sempre haig de veure els partits arran d'herba? Em llanço, doncs, de cap al vici i un dia em llevo exigent i l'endemà voluble. Avui dic: en vull una d'italiana, l'endemà la vull japonesa; ara de silueta convencional però de gropa poderosa, ara fina i anguilejant... Precisament aquests dies m'està rondant pel cap posseir-ne una d'alemanya amb un coeficient de penetració extraordinari, és la moto més excepcional que hagi vist mai: una BMW K1, de 1000 centímetres cúbics, amb injecció electrònica, 4 cilindres, 16 vàlvules i una potència de 100 CV.

Serà la definitiva? Posaré mai seny a la meua vida?